

50ct

Vijfde jaargang nr.12,30 januari 1971

VIETNAM BULLETIN

Een zelfverdedigingseenheid op wacht aan de rand van plattelandsstad in Noord-Vietnam

OPNIEUW RAIDS OP NOORD-VIETNAM

Verder : TWEE VERTEGENWOORDIGERS VAN HET BEVRIJDINGSFRONT IN ONS LAND
WERELDCONFERENTIE OVER INDO-CHINA IN STOCKHOLM
DE AANVAL OP HET KRIJGSGEVANGENENKAMP SON TAY
MEDISCHE HULP VIETNAM
PHILIPS-APPARATUUR VOOR AMERIKAANSE GEVECHTSVLIEGTUIGEN

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie: Jan Boonstra
M. van Dullemen
W. de Graaff

Benno Groeneveld
Ria Hooghiemstra
Tineke Nijenhuis

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstr. 51, Amsterdam
Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummer f 0,50 (België 7 frs.)

TWEE VERTEGENWOORDIGERS VAN DE VOORLOPIGE REVOLUTIONAIRE REGERING IN ONS LAND:

UW STEUN GEEFT ONS MOED!

Rede van de heer Tran Van Tu, lid van de delegatie van de Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam bij de vredesbesprekingen te Parijs, gehouden op 30 oktober j.l. in Groningen tijdens de Week van Internationaal Protest 1970:

"Meneer de voorzitter, dames en heren, beste vrienden, ik wil allereerst onze vreugde uitdrukken, dat we vandaag onder u zijn.

Uit naam van de delegatie van de Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam (VRR) zou ik onze gelukswensen willen aanbieden aan de vertegenwoordigers van de verschillende politieke partijen uit de verschillende lagen van de Nederlandse bevolking, aan de vrienden van deze gastvrije stad, die sympathie hebben voor en steun verlenen aan de rechtvaardige strijd van het Vietnamese volk, voor zijn recht op onafhankelijkheid en vrijheid. De laatste jaren heeft ons volk voortdurend vele blijken van solidariteit ontvangen op politiek, moreel en materieel gebied, van mannen, vrouwen, intellectuelen, studenten, leden van de vakbonden en mensen uit politieke en kerkelijke kringen in Nederland.

Uw steun geeft ons veel moed.

Aanvaardt de oprechte dank van het Vietnamese volk hiervoor.

Ik wil u bij deze een kort overzicht van de situatie in Zuid-Vietnam geven en van de positie van de VRR met betrekking tot een politieke oplossing van het Vietnamese probleem.

De Amerikaanse agressie in Zuid-Vietnam duurt binnenkort al 16 jaar. Sinds de ondertekening van de akkoorden van Genève in 1954, waarin het recht van ons volk wordt erkend op nationale onafhankelijkheid, soevereiniteit en eenheid van grondgebied hebben de Verenigde Staten voortdurend ten opzichte van Zuid-Vietnam een politiek van interventie en agressie gevoerd met een brutaliteit, die haar weerga in de geschiedenis niet kent, met de bedoeling de Zuidvietnamese bevolking te dwingen het Amerikaanse neo-kolonialistische juk te aanvaarden, Zuid-Vietnam in een militaire basis van de Verenigde Staten te veranderen en de tot stand koming van de eenheid van de Vietnamese staat te voorkomen. De regering van het industrieel meest ontwikkelde land ter wereld heeft heel zijn oorlogsmachine aangewend tegen Zuid-Vietnam, een agrarisch, arm land, dat qua oppervlakte 44 keer zo klein is als de Verenigde Staten en wat het aantal inwoners betreft 14 keer zo klein. Ze hebben de modernste en geraffineerdste methoden van geweld aangewend, er op rekenend een volk op de knieën te krijgen, dat alleen wenst in vrijheid te leven in zijn eigen vaderland.

Het lijden en de rouw van onze landgenoten ten gevolge van de Amerikaanse agressie is nauwelijks door enig ander volk ter wereld gekend.

Rekenend op eigen kracht en met de waardevolle hulp en steun van vrienden uit de vijf werelddelen slaagt ons volk erin de oorlogsstrategie en tactiek van de VS te

doen mislukken en behaalt ons volk steeds belangrijker overwinningen. Samen met de krachten die uit zijn op een rechtvaardige vrede in de wereld hebben we de VS er toe kunnen dwingen de bombardementen te staken op Noordvietnaams grondgebied en deel te nemen aan de conferentie in Parijs waar het Nationale Bevrijdingsfront en de VRR van de Republiek Zuid-Vietnam zoeken naar een juiste oplossing van het Vietnamese probleem.

Maar de VS gaan door met hun politiek van agressie. Sinds bijna 2 jaar geleden Nixon zijn ambt aanvaardde, gaat hij koppig door en breidt de oorlog in Zuid-Vietnam uit, voert een speciale oorlog in Laos, stimuleert de staatsgreep in Pnom-Penh en heeft hij de troepen ook Cambodja aan laten vallen, waardoor hij de vrede en veiligheid in Indo-China ernstig in gevaar bracht. Het bewind-Nixon handhaaft het fascistische oorlogs-zuchtige en korrupte bewind in Saigon, probeert de discussie over fundamentele problemen uit de weg te gaan en doet onlogische voorstellen van wederzijdse terugtrekking van troepen en stelt aldus de aanvallers en het Vietnamese volk, dat slachtoffer is van de agressie op hetzelfde plan.

Alle argumenten door Washington naar voren gebracht om zijn Zuidvietnamese politiek te rechtvaardigen - namelijk agressie van Noord-Vietnam tegen Zuid-Vietnam, verdedigen van de vrije wereld, strijd tegen het kommunisme, de domino-theorie, enz. - kunnen geen stand houden tegen de werkelijke feiten in Zuid-Vietnam. Zoals verscheidene Amerikaanse politici hebben gezegd:

"De Verenigde Staten proberen Zuid-Vietnam te redden... door het te doden."

Eén ding is volstrekt zeker, namelijk, dat de VS in Zuid-Vietnam de meest agressieve, barbaarse en wrede kolonialistische oorlog uit de geschiedenis hebben gevoerd en nog voeren. Daarom is het ook voor de VS de langste, de meest impopulaire en de meest rampzalige oorlog.

De Vietnamisering van de oorlog, voorgesteld door de regering-Nixon, evenals zijn politiek van het beëindigen van de oorlog, is in feite niets anders dan een programma dat erop gericht is de Amerikaanse agressie onder een andere naam voort te zetten en het Amerikaanse expeditieleger in Zuid-Vietnam te laten blijven. Het is een politiek van tegenstellingen die Washington voert vanuit een verloren positie. Deze politiek is erop gericht de Vietnamezen te laten bestrijden door Vietnamezen met de militaire hulp en steun van het Amerikaanse expeditieleger. Het is een politiek die erop gericht is, om slechts de huidskleur van de lijken te veranderen, zoals de Amerikaanse ambassadeur in Saigon, Bunker, het cynisch heeft uitgedrukt.

Door de Vietnamisering van de oorlog te bevorderen heeft het Amerikaanse bewind niet van zijn doelstellingen afgezien namelijk het beheersen van Zuid-Vietnam en het uitbreiden van de oorlog over Indo-China.

Om het plan van Vietnamisering te verwezenlijken is het voor de VS nodig om het terugtrekken van de troe-

pen langzamer te doen verlopen, gedurende onbepaalde tijd een belangrijk deel van de troepen achter te laten en in Zuid-Vietnam een regering te steunen, die bestaat uit stromannen, die volledig onder zijn invloed staan en bereid zijn de oorlog voort te zetten.

In tegenstelling tot hetgeen Nixon verklaart, willen de VS de oorlog in Zuid-Vietnam helemaal niet beëindigen, maar slechts hun verliezen en uitgaven terugbrengen tot een voor de Amerikaanse publieke opinie aanvaardbaar peil en de bevolking van Zuid-Vietnam een vrede opdringen onder Amerikaanse voorwaarden. Door deze politiek voort te zetten, zijn de VS al pratend over vrede doorgegaan de oorlog in Vietnam en Indo-China te voeren.

In Zuid-Vietnam zijn de Amerikaanse troepen, hun satellieten en stromannen doorgegaan met hun uitkam-akties. Daarbij vernietigen zij dorpen en gehuchten en moorden de bevolking uit om hun zogenaamd pacificatieplan ten uitvoer te brengen. Het is onmogelijk alle misdaden te vermelden van het type Song My, die door de G.I.'s en de marionetten zijn begaan in het kader van deze politiek van de VS.

Ondanks de grootspraak van de VS en de marionettenklike van Saigon, volgens welke ze meer dan 90% van de Zuidvietnamese bevolking bestuur zou hebben, is het een feit dat iedereen dagelijks duidelijker wordt - de buitenlandse waarnemers inkluis - namelijk, dat bijna de voltallige Zuidvietnamese bevolking zich dagelijks sterker verzet tegen de Amerikaanse aanwezigheid en tegen het bewind Thieu-Ky-Khiem. Dit volksverzet is zelfs sterk in de steden die door de vijand bezet zijn en heeft zich op velerlei wijzen gemanifesteerd: van stakingen, manifestaties tot gewapende aanvallen gericht tegen het bewind van de marionetten. Het bewind Thieu-Ky-Khiem komt dagelijks verder af te staan van de massa en kan die toestand slechts oplossen door een steeds in bloedigheid toenemende onderdrukking.

U bent allen ongetwijfeld op de hoogte van de terreur, van de massale arrestaties, de folteringen, de mishandelingen, die de marionetten uit Saigon de laatste maanden in veelvoud uitvoeren ten opzichte van studenten, scholieren, intellectuelen, gelovigen en dergelijken. Allen die vragen om vrede, het vertrek van de Amerikaanse troepen en het vervangen van Thieu-Ky-Khiem worden door deze laatsten beschouwd als Viet-Cong en zonder pardon onderdrukt. Tientallen kranten zijn verboden en in beslag genomen, sommigen meer dan 80 keer

gedurende de laatste maanden. In Saigon zelf worden voortdurend militaire raids uitgevoerd, alleen al in de laatste dagen hebben de marionetten, alleen al in de agglomeratie Saigon-Cholon, in het kader van de operatie-Vidan (Voor het Volk) meer dan 55.000 arrestaties en aanhoudingen verricht.

Ondanks ontkenning van Washington hebben de VS hun chemische oorlogsvoering in Zuid-Vietnam voortgezet en zelfs gefintensiveerd. Volgens nog onvolledige statistieken hebben de VS gedurende de eerste negen maanden van dit jaar chemische produkten en verstikkende gassen gebruikt op een oppervlakte van meer dan 45.000 hektare in Zuid-Vietnam. En hierin hebben zij grote stukken bouwland en oogst vernield. De produkten veroorzaakten bij 185.000 personen verstikkings-verschijnselen en hadden bij 300 personen de dood tot gevolg.

De VS hebben ook de massale bombardementen met B-52 bommenwerpers op de bevolkte gebieden uitgebreid, en veroorzaakten zware verliezen onder de bevolking.

Hier volgt een tekenend geval: Op 20 maart van dit jaar hebben B-52's duizenden bommen geworpen op de dorpen Long My en Long Foe in de provincie Ben Tré in de Mekong-delta. Ze doodden meer dan 30 personen, vernielden meer dan 300 hektare boomgaarden en meer dan 100 huizen.

Men moet onderstrepen dat de raids en de bombardementen, uitgevoerd door de tactiese Amerikaanse luchtmacht even talrijk blijven als voorheen.

Volgens onvolledige gegevens hebben de VS van 1965 tot nu meer dan 10 miljoen ton aan bommen en granaten geworpen op de beide Vietnamese zones. Dit komt overeen met meer dan 700 atoombommen van het kaliber van de bom van Hiroshima in 1945.

We zouden ook graag uw aandacht vestigen op informatie over het Amerikaanse plan alle B-52's, die tot nu toe op Okinawa gestationeerd waren, over te plaatsen naar Amerikaanse bases in Thailand, met het doel de bombardementen (bedoeld als 'verzadigings-bombardementen') tegen Vietnam, Laos en Cambodja te intensiveren.

De Amerikaanse agressors en het marionettenbewind in Saigon zijn ook doorgegaan met het gevangen houden van honderdduizenden Vietnamese patriotten en hebben hen de meest barbaarse kwellingen doen ondergaan.

MEDISCHE HULP VIETNAM

De onlangs in het Amsterdamse Carré gehouden nachtvoorstelling 'Cabaretiërs voor Vietnam' heeft na aftrek van kosten, BTW, etc. f 16.612,- opgebracht. Deze baten zijn bestemd voor het Medisch Comité Nederland-Vietnam, dat hulp geeft aan het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront en Noord-Vietnam.

Dit comité heeft onlangs 500 kg kinine aangekocht voor hulp aan Vietnam, 100.000 tabletten voor zuivering van 1 liter water en 100.000 tabletten voor de zuivering van 10 liter water. Een zending van 1 miljoen tabletten vitamine AD, 10 ton melkpoeder, 8 reuzenkisten ter waarde van f 96.000 met melkpoeder, instrumenten, schoolmateriaal, en wollen kinderkleding, 200 liter vitamine AD-druppels, 100.000 multi-vitamine-tabletten, 500 kg kinine en 100.000 vitamine B-complex-tabletten is onlangs verstuurd.

In Haarlem werd van 11-16 januari een Vietnamweek gehouden ten bate van het Medisch Comité. Op de verschillende avonden spraken o.a. Dr. A.L. Constandse, N.J. van Rhijn van het Medisch Comité, de priester Harry de Haas en de medewerker van het Polemologisch Instituut Verwey. In een straatcollecte werd f 16.000,-

opgehaald.

Een groep 'Fotografen voor Vietnam' treft voorbereidingen voor een 14-daagse fototentoonstelling in het Amsterdamse museum Fodor. (contactpersoon: mej. Chantal, tel.: 020-226281)

Een groep 'Kunstenaars voor Vietnam' (contactpersoon Reinbert de Leeuw, tel.: 020 - 33 85 07) treft voorbereidingen voor het houden van Kunstenaars voor Vietnam-avonden in acht grote steden in ons land. Op deze avonden zullen musici, cabaretiërs, popgroepen, dichters, schrijvers e.a. optreden.

De voorzitter van het Medisch Comité Nederland-Vietnam, Prof. Dr. J.H. de Haas, heeft eind december - begin januari een bezoek aan Noord-Vietnam gebracht waarvan hij, bij het verschijnen van dit nummer, zal zijn teruggekeerd.

Een groep 'Scholen voor Vietnam' (contactpersoon: J.J. Wesselo, Harmoniehof 25 II, Amsterdam, tel. 020-73 63 74) is bezig met op scholen acties voor te bereiden voor het inzamelen van schriften, potloden etc. of geld daarvoor. De verzamelde materialen zullen via het apparaat van het Medisch Comité verzonden worden.

De VS hebben hun agressie ook uitgebreid over heel Indo-China en zich schuldig gemaakt aan talloze misdaden jegens de volkeren van Vietnam, Laos en Cambodja. Tegen de Amerikaanse agressie hebben de Indochinese volkeren zich verenigd in de strijd voor de bevrijding en de onafhankelijkheid van hun land. De Zuid-Vietnamese bevolking en zijn Bevrijdingslegers behalen nog steeds eclatante successen in hun strijd voor het vaderland, en brengen de vijand zeer zware verliezen toe.

De Amerikaanse propaganda heeft zijn best gedaan om de activiteiten van het volksleger geheim te houden voor de publieke opinie en de verliezen van de Amerikanen en de marionetten te minimaliseren. Men heeft echter moeten toegeven dat sedert de komst van de heer Nixon naar het Witte Huis meer dan 10 duizend Amerikaanse soldaten zijn gesneuveld, en meer dan 50 duizend anderen gewond geraakt zijn in Zuid-Vietnam.

Wat de strijdkrachten van de marionetten betreft, is voldoende om hier te herinneren aan de recente verklaring van een generaal uit Saigon, volgens wie op elke honderd soldaten er 75 deserteurs en er van de 25 overgeblevenen er maar 15 willen vechten. Dit demonstreert duidelijk het moreel van de troepen van Saigon.

Het Laotiaanse volk heeft ook grote successen geboekt in zijn strijd tegen de Amerikaanse agressie. De bevrijde zones strekken zich nu uit over 12 provincies van het noorden tot het zuiden van het land en worden nog steeds versterkt.

De patriottische strijdkrachten in Cambodja hebben van hun kant meer dan tweederde van hun gebied bevrijd en brengen de marionettenlegers van Saigon en Phnom Penh dagelijks in een kritieke situatie.

Zo is de Amerikaanse agressie de oorzaak van alle kwaad, waaronder de volken van Indo-China lijden. Maar het is ook waar, dat hoe langer de Amerikanen vasthouden aan hun agressie in Indo-China hoe dieper zij zinken in het moeras en hoe zwaarder hun verliezen worden.

Welke weg moet men dan volgen om tot een juiste en vreedzame oplossing van het Vietnamese probleem te komen?

Het Vietnamese volk verlangt, meer dan wie ook, naar vrede. Maar het moet een werkelijke vrede zijn, d.w.z. een vrede die berust op onafhankelijkheid en vrijheid; vrede waarvoor ons volk meer dan een kwart-eeuw gevochten heeft. Een oplossing van het Vietnamese probleem kan dus alleen gevonden worden op basis van respect voor het volkenrecht en het fundamentele recht op zelfbeschikking.

Het standpunt dat wij, wat dit betreft, innemen is geheel duidelijk: De VS moeten al hun troepen terugtrekken uit Zuid-Vietnam om aan de Zuidvietnamese bevolking de gelegenheid te geven zelf haar zaken te regelen zonder buitenlandse inmenging. Wij willen zeker de VS niet vernederen of haar kapitulatie eisen, zoals de Amerikaanse regering voorwendt; verre van dat. We willen dit land de gelegenheid bieden om zich in veiligheid op eervolle wijze terug te trekken uit de smerige oorlog die zij voert in Zuid-Vietnam; een oorlog die veel mensenlevens en materiaal vergt en die het prestige van de Amerikanen in de wereld schaadt.

Dat het Nationale Bevrijdingsfront vroeger en de VRR nu vervuld zijn van dit verlangen, hebben ze bewezen door nu bijna twee jaar geleden deel te gaan nemen aan de conferentie te Parijs.

Op 8 mei 1969 heeft het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam op de conferentie een globale oplossing in tien punten voorgesteld, met de principes voor een wezenlijke politieke regeling van het Vietnamese probleem.

Op 17 september j.l. heeft mevrouw Binh, minister van

buitenlandse zaken en hoofd van de delegatie van de VRR op de conferentie een belangrijke verklaring afgelegd, waarin ze nader uitleg gaf over veel punten van de globale oplossing.

Dit is een nieuw vredes-initiatief, waarvan de betekenis tot iedereen is doorgedrongen. Staat u mij toe in het kort de inhoud van deze verklaring weer te geven.

Omdat het duidelijk is dat de VS in het totaal meer dan een half miljoen soldaten van hun expeditieleger en die van de andere landen van het Amerikaanse kamp hebben ingezet om een uiterst barbaarse agressie-oorlog te voeren tegen de bevolking van Zuid-Vietnam, waarbij ze de heilige fundamentele volkenrechten met voeten treden, vragen wij de VS binnen een redelijk vastgestelde termijn al deze troepen terug te trekken, zonder ons land te verplichten een prijs te betalen voor hun agressie. We vragen Washington zich te verplichten al hun troepen voor 30 juni 1971 terug te trekken. Dit is een alleszins redelijke en passende termijn. De VS die in zeer korte tijd honderdduizenden soldaten in Zuid-Vietnam hebben gekregen moeten hen in negen maanden kunnen terug trekken als dat werkelijk hun wens is.

Om onze goede wil voor de vrede te bewijzen hebben we eraan toegevoegd dat in het geval dat de Amerikaanse regering met deze verklaring akkoord zou gaan, de patriottische strijdkrachten af zouden zien van aanvallen op eenheden die zich terugtrekken.

We zijn in elk geval ook bereid om samen met de betrokken partijen maatregelen te treffen, die de veiligheid waarborgen van alle Amerikaanse troepen en geallieerden, die teruggetrokken moeten worden.

We zijn ook bereid om onmiddellijk te praten over vrijlating van alle gevangenen genomen militairen tijdens het Vietnam-konflikt, hoewel in alle oorlogen dit pas aan het eind van het konflikt speelt, na de ondertekening van het vredesverdrag.

Zo is t.a.v. het probleem van het terugtrekken van de troepen onze benadering logies, redelijk en juist. Ze houdt rekening met de legitieme rechten van de Amerikaanse soldaat en met de wens van het Amerikaanse volk. Het opent de weg die het voor de Amerikaanse soldaten mogelijk maakt snel en in volledige veiligheid naar huis en haard terug te keren. Ze maakt het mogelijk voor de gevangenen genomen Amerikaanse militairen, de piloten inclusief, zo spoedig mogelijk vrijgelaten te worden.

Als dit probleem eenmaal is opgelost zal de kwestie van de Vietnamese strijdkrachten in Zuid-Vietnam, een zaak die de Vietnamezen alleen zelf aangaat, worden opgelost door de Vietnamese partijen onderling, in een geest van nationale eenheid en saamhorigheid. Dat wat betreft het militaire probleem.

Wat de regeling van de politieke kwestie betreft, hebben wij het volgende standpunt. Het huidige bewind van Thieu-Ky-Khiem in Saigon is een marionetten-regime, dat aan de macht is gebracht door de VS. Een regime dat alleen maar kan bestaan dank zij de bescherming van de Amerikaanse troepen en de Amerikaanse dollars. De CIA heeft trouwens erkend, dat dit regime vanzelf zal instorten als alle soldaten van de VS Zuid-Vietnam verlaten. Thieu, Ky en Khiem zijn fel tegen de beëindiging van de oorlog en tegen het verlangen naar vrede, onafhankelijkheid, neutraliteit en democratie in Zuid-Vietnam. Zij vormen een groot obstakel voor de voortgang van de conferentie te Parijs. Het is dus vanzelfsprekend dat men om een werkelijke vrede te verkrijgen een bewind moet vormen in Saigon zonder deze personen, die volledig tegen vrede zijn: een bewind dat vrede wil, onafhankelijkheid en democratie. De VRR wil graag spreken met een dergelijk bewind om een einde te maken aan de oorlog en om in Vietnam weer de vrede te herstellen.

In tegenstelling tot hetgeen Nixon verklaart, zullen de Verenigde Staten de oorlog in Zuid-Vietnam helemaal niet beëindigen maar slechts hun verliezen en uitgaven terugbrengen tot een voor de Amerikaanse publieke opinie aanvaardbaar peil en de bevolking van Zuid-Vietnam een vrede opdringen onder Amerikaanse voorwaarden.

Tran Van Tu

gaan met alle landen zonder onderscheid van politieke richting, inclusief de VS, volgens de vijf principes van vreedzame coëxistentie. Willen de VS garanties, dat de overeengekomen afspraken worden nagekomen, dan zullen de partijen gezamenlijk beslissen of er maatregelen of niet moeten komen.

Hoe en wanneer zal dit 'staakt het vuren' tot stand komen? Wij zijn zeker niet tegen een staakt het vuren, maar dit moet het resultaat zijn van akkoorden, gesloten met het doel de oorlog te beëindigen, tussen beide partijen.

Dit is een globale weergave van ons voorstel in 10 punten en de verklaring van Mevr. Nguyen Thi Binh van 17 september op de conferentie te Parijs en waarmee de deur wagenwijd is opengezet om te komen tot een snelle en vreedzame regeling van de Vietnamese kwestie overeenkomstig de verlangens van het volk en de werkelijke situatie in Vietnam. Washington hoeft slechts deze duidelijke en eerzame weg te gaan.

Dat heeft het niet gedaan, jammergenoeg.

Nixon hecht met het oog op de druk van de publieke opinie en omwille van zijn verkiezingskampagne in zijn toespraak van 7 oktober een, zoals hij het noemt, volledig vredesplan gelanceerd. Dit plan, dat werd voorgedragen met een enorme propaganda wil jammergenoeg niet tot een werkelijke vrede komen, maar tot een vrede op Amerikaanse voorwaarden. Het is slechts de voortzetting van een politiek van Vietnamisering en gaat uit van het feit van de oorlog zelf. Nixon vraagt eerst een onmiddellijk staakt-het-vuren in heel Indo-China zonder voorwaarden.

Betekent dat niet dat men in één klap de aanwezigheid van de Verenigde Staten in Zuid-Vietnam, in Laos, in Cambodja wettig maakt, terwijl Washington zich niet eens verwaardigd heeft deze landen de oorlog te verklaren? Hoe kan er sprake zijn van een staakt-het-vuren, terwijl nog niets is geregeld om aan de volkeren, die slachtoffer zijn geworden van de Amerikaanse agressie, hun wezenlijke, heilige en onvervreembare nationale rechten te garanderen? Is dit niet het paard achter de wagen spannen?

Natuurlijk zou een dergelijk staakt-het-vuren aanvaardbaar zijn als bijvoorbeeld Vietnamese troepen Californië veroverd hadden. Maar in het geval van Vietnam heeft het Vietnamese volk de VS geen kwaad gedaan. Het heeft zich slechts verdedigd tegen de aanval. Hoe kan het dan deze gerechtvaardigde strijd opgeven, terwijl haast een half miljoen Amerikaanse soldaten en soldaten uit zijn satelliet-staten zich nog op zijn grondgebied bevinden en nog honderden bases bezet houden?

Nixon stelt voor te onderhandelen over een timing, een programmering van de terugtrekking van de troepen. Wat betekent dat anders dan de weigering alle troepen terug te trekken voor 30 juni 1971, zoals we gevraagd hebben en wat anders dan dat ze de voorwaarden opleggen aan het Vietnamese volk voor de terugtrekking van de aanvallers? Vallen ze zo ook niet terug op de onredelijke eisen van wederzijdse terugtrekking, zodat de aanvallers weer op hetzelfde niveau behandeld worden

Tran Van Tu, vertegenwoordiger van de Voorlopige Revolutionaire Regering, in gesprek met Jan Boonstra. (alleen jasje te zien)

Als er weer vrede zal zijn, blijft er voor Zuid-Vietnam het probleem van de keuze van een politiek regime. De bevolking moet kiezen met algemeen werkelijk vrije en democratische verkiezingen. Alleen een regering, die alle lagen van de bevolking en alle politieke richtingen vertegenwoordigt kan dergelijke verkiezingen organiseren.

Wij hebben de vorming van een voorlopige coalitie-regering voorgesteld waarin leden zullen zitting hebben van de VRR, leden van het bewind van Saigon, die een vredesprogramma van onafhankelijkheid, neutraliteit en democratie voorstaan en ook mensen die behoren tot de verschillende politieke en religieuze richtingen van Zuid-Vietnam. Is dit geen overtuigend bewijs van een politiek van samenwerking en nationale eenheid op brede schaal, die door het Bevrijdingsfront en de VRR wordt voorgestaan?

Als de VS werkelijk geven om het recht op zelfbeschikking van Zuid-Vietnam en haar bevolking, wat kunnen ze dan nog meer verlangen?

We hebben duidelijk gesteld dat de voorlopige coalitie-regering een politiek van nationale samenwerking zal voeren, aan de bevolking de uitoefening van haar democratische vrijheid zal garanderen en daden van terreur, van represailles, van diskriminatie ten opzichte van mensen, die met deze of gene zijde hebben meegewerkt, zal verbieden.

De voorlopige coalitie-regering, zo is duidelijk in onze resolutie gesteld, zal een buitenlandse politiek van vrede en neutraliteit voeren, zal diplomatieke banden aan-

BETALING ABONNEMENTSGELDEN

Per 1 januari is een nieuw betalings half jaar ingegaan. We verzoeken onze lezers, voor zover ze dat nog gedaan hebben, het abonnementsgeld voor de komende periode (f 5,- voor een half jaar, f 10,- voor een heel jaar, buitenland resp. f 7,- en f 14,-) over te maken op onze giro 1281198 t.n.v. Vietnam Bulletin, Weesperstraat 51, Amsterdam.

als het Vietnamese volk, dat slachtoffer is van de agressie?

Nixon heeft voortdurend rondgebazuind dat hij een plan voor de terugtrekking van de Amerikaanse troepen heeft.

Maar dit is een manoeuvre van vertraagde terugtrekking, zodat midden volgend jaar niet minder dan 300.000 Amerikaanse soldaten en 68.000 soldaten van de satellietstaten in Zuid-Vietnam zullen zijn. Dit onmaskert duidelijk het plan van de VS om de oorlog te rekken en de Amerikaanse militaire bezetting in Zuid-Vietnam voor onbepaalde tijd te verlengen.

Nixon heeft verklaard dat hij voor het recht op zelfbeschikking is van de Zuidvietnamese bevolking, maar dat hij krachtig van de hand wijst Thieu, Khy en Khiem in de steek te laten en dat hij tegen de vorming van een regering is, die Zuid-Vietnam vertegenwoordigt om algemene, vrije en democratische verkiezingen te organiseren. Dit is het toppunt van hypokrisie, want hoe kunnen Thieu, Ky en Khiem van Zuid-Vietnam de bevolking vertegenwoordigen, zij die door iedereen daar gehaat worden!!!

Nixon heeft aangetoond dat hij tot iedere prijs in Zuid-Vietnam een pro-amerikaanse regering wil handhaven, die hem zal toestaan de oorlog en de Amerikaanse bezetting te verlengen.

Nixon stelt voor een internationale conferentie over Indo-China te houden, terwijl hij toch al op de conferentie te Parijs al het mogelijke doet om elke voortgang te belemmeren.

Ons standpunt in deze is duidelijk.

De kwestie Vietnam moet behandeld worden op de conferentie te Parijs.

De kwestie Laos moet worden opgelost op basis van de akkoorden van Genève van 1962 en van de huidige situatie van het land zoals de Pathet Lao het stelde in een verklaring van 6 maart 1970.

De Cambodjaanse kwestie moet worden opgelost door de Khmers zelf op basis van de verklaring van 23 maart 1970 van prins Norodom Sihanouk, hoofd van de staat Cambodja.

Door die zgn. internationale conferentie voor te stellen wil Nixon alleen maar de publieke opinie misleiden en de stromannen die hij in Pnom Penh heeft neergezet, wettigen.

Nixon vraagt de onmiddellijke bevrijding van de krijgs-

gevangenen, terwijl de kwestie van de oorlog zelf nog niet geregeld is. Als hij dat werkelijk wil, waarom gaat hij dan niet akkoord met het terugtrekken van alle troepen van de Verenigde Staten voor 30 juni, zodat de partijen onmiddellijk kunnen spreken over het probleem van de krijgsgevangenen.

Zo is dus het plan van Nixon van nabij bezien alleen maar een uitvlucht om stilzwijgend aan het vredesinitiatief van de VRR voorbij te kunnen gaan, om de publieke opinie in Amerika te kunnen bedriegen en stemmen te winnen voor de aanstaande verkiezingen voor gedeeltelijke vernieuwing van het Kongres in Amerika. Dit plan biedt geen enkele basis, die de moeite waard is om de oorlog te beëindigen en een echte vrede te vestigen in Vietnam en in Indo-China. Daarom hebben de VRR van de Republiek Zuid-Vietnam de regering van de Democratische Republiek Vietnam, de Pathet Lao en de Koninklijke Regering van Nationale Eenheid van Cambodja dit pseudo-plan aan de kaak gesteld en met kracht verworpen.

De strijd van het Vietnamese volk is een rechtvaardige strijd voor de verovering van haar heilige en onvervreemdbare rechten.

Deze strijd vormt een bijdrage aan de strijd van de gehele wereld voor vrede, onafhankelijkheid, democratie en sociale vooruitgang.

Deze strijd heeft de sympathie en de actieve steun van alle volkeren die vooruitgang wensen.

Ze zal zeker uitlopen op een overwinning.

We zouden U willen vragen door te gaan met uw sympathie en uw steun, die meer dan ooit nodig zijn.

Wij zouden U willen vragen zo algemeen mogelijk bekendheid te geven aan de voorgestelde oplossing in 10 punten en aan de verklaringen van 17 september van Mevr. Nguyen Thi Binh, documenten die de logische en redelijke basis vormen van een juiste politieke oplossing van de Vietnamese kwestie.

Wij zouden U willen vragen de duistere plannen van het Amerikaanse imperialisme, zoals vervat in de redevoering van 7 oktober van Nixon te ontmaskeren en te eisen dat de regering van Nederland ophoudt de agressieve politiek van Washington jegens Vietnam te steunen. Nogmaals willen wij uitdrukking geven aan de gevoelens van vriendschap en echte dankbaarheid jegens het vooruitstrevende volk van Nederland.

Zesde Stockholmconferentie over Indochina in Stockholm

De vakbeweging laat voor het eerst van zich horen

Voor de zesde maal kwamen meer dan 300 vertegenwoordigers van Vietnambewegingen, vredesbewegingen, regeringen, vakbonden, vrouwenbewegingen, jeugd- en studentenbewegingen uit 60 landen bijeen in Stockholm om vast te stellen hoe de stand van zaken met de oorlog in Indochina is en op welke wijze de oorlog het snelste tot een einde gebracht kan worden. De conferentie werd georganiseerd door de Stockholm Conferentie over Vietnam - nu Indochina, en werd van 28 tot 30 november jl. gehouden.

Voorzitter Bertil Svahnström opende de conferentie met te konstateren dat niettegenstaande allerlei tekenen die op vrede zouden moeten wijzen de feitelijke oorlogsvoering sinds de vorige conferentie in maart 1970 alleen maar in hevigheid was toegenomen. Cambodja was door Amerikaanse en Zuidvietna-

mese troepen overvallen. Svahnström citeerde een brief van prins Sihanouk waarin deze vaststelt dat sinds het voorjaar 'meer dan tweehonderdduizend boeren, mannen en vrouwen, waaronder ouden van dagen, vrouwen, kinderen en babies, gedood zijn door de bommen of de kogels van de lucht-, zee- en landmachten van de buitenlandse aanvallers en bezetters en van de fascistische Phnom Penh, die allen betaald worden door de Amerikaanse regering. Honderdduizenden Cambodjaanse mannen en vrouwen zijn gewond of verminkt. Als de oorlog nog twee jaar doorgaat, zal het land niet in staat zijn na zijn bevrijding weer op krachten te komen, zelfs niet wanneer het kon profiteren van aanzienlijke hulp van bereidwillige landen omdat het dan bijna al zijn levenskrachten verloren heeft'.

werd de zaak weer gelijmd.

Drie belangrijke tekenen van vakbondsactiviteit tegen de oorlog in Vietnam kwamen naar voren. In de eerste plaats sprak vakbondsvertegenwoordiger Ola Kennedy uit de Verenigde Staten de conferentie toe over de toenemende aktie van onderop binnen de officiële vakbonden aangesloten bij de overkoepelende AFL-CIO. Door kleine groepen activisten op lokaal niveau wordt opnieuw beweging gebracht in de tot bureaucratieën versterde en conservatieve vakbonden. De 'rank-and-file', de gewone leden, beginnen zich opnieuw bewust te worden van hun rechten en belangen, die door de huidige regeringspolitiek worden beïnvloed. Zij zien de oorlog in Vietnam als de belangrijkste oorzaak van de snelle verslechtering van de Amerikaanse economie, met dreiging van werkeloosheid, ontslagen van de in de eerste plaats ongeschoolden, dat wil veelal zeggen, gekleurde Amerikanen. In de 'beweging van onderaf', die de AFL-CIO van binnenuit denkt te kunnen hervormen, spelen niet-blanke arbeidersleiders dan ook een grote rol.

Ook de Engelse vakbeweging heeft zich in het afgelopen jaar in toenemende mate geïnteresseerd voor de rol die de eigen regering in de Vietnamese kwestie speelt. Tezamen met Vredeskomités werden handtekeningentekeningen en materiële hulpacties georganiseerd, terwijl een delegatie van vakbondsleiders een bezoek aan Noord-Vietnam bracht. Tenslotte hadden vertegenwoordigers van 17 Scandinavische vakbonden begin november, nog voor de conferentie, besloten aan de Stockholm Conferentie voor te stellen een speciale Wereldconferentie van Vakverenigingen bijeen te roepen over de oorlog in Indochina. De Scandinaviërs zullen de organisatie van deze bijeenkomst ter hand nemen. Doel van deze conferentie: ondersteuning van de volkeren van Indochina in hun strijd en het vergroten van de informatie over de oorlog.

OTTO VAN DEN MUIJZENBERG

AMERIKAANSE DESERTEURS EN POLITIEK ASYL

Opnieuw stelde de Stockholmconferentie in een resolutie vast, dat "verzet tegen de oorlog in Vietnam niet alleen een recht, maar een politieke, morele en internationale plicht is. Wanneer zulk verzet uitmond in de noodzaak, een politiek toevluchtsoord te zoeken buiten het eigen land is niets minder dan politiek asyl voor de betrokkene een vereiste".

Pogingen van de Amerikaanse delegatie om in de resolutie een veroordeling van de Zweedse regering opgenomen te krijgen mislukten. Met een dergelijke veroordeling zou, aldus voorzitter Svahnström en vele delegatieleiders, het voortbestaan van de conferentie én de huidige betrekkelijk veilige toevluchtshaven voor deserteurs op het spel gezet zijn.

Hoewel Zweden deze conferentie toestaat, de Democratische Republiek Vietnam heeft erkend en ook medicijnen toezendt heeft het ook nauwe banden met de Verenigde Staten. Dit komt tot uiting in de bijzondere positie die aan de Amerikaanse dienstweigeraars en deserteurs is toegekend. Hen politiek asyl verlenen zou betekenen dat de Zweedse regering de Verenigde Staten zouden beschouwen als een ondemokratisch land, aldus een manifest van de American Deserters Committee. Met de huidige status - de weigeraars/deserteurs krijgen een verblijfsvergunning 'op humanitaire gronden', die stilzwijgend verlengd wordt - is het Comité echter niet tevreden. In de eerste plaats wordt met deze nieuwe status het politieke karakter van hun weigering, aan de oorlog in Vietnam mee te werken voorbijgegaan en de nadruk gelegd op de beroerde omstandigheden (gevangenis, dood) waarin de weigeraar wegens zijn weigering in de V. S. kan komen. In de tweede plaats kunnen de Zweedse autoriteiten de verlenging van de verblijfsvergunning weigeren, b. v. omdat de betrokkene een misdrijf heeft gepleegd in Zweden of om-

Niet alleen geografisch had de oorlog zich uitgebreid maar ook in hevigheid. Per maand worden er steeds meer tonnen bommen gegooid op Zuid-Vietnam, Cambodja en Laos, terwijl de konferentie plaats vond net toen de volle betekenis van de bombardementen op Noord-Vietnam op 21 en 22 november tot de wereldpers was doorgedrongen. Een uitspraak waarin deze daden tot uitbreiding van de oorlog werd unaniem aangenomen.

'Op de lange duur zal hij die genocide pleegt, de oorlog winnen', aldus in ongebruikelijke oprechtheid Bertil Svahnström. Geldt deze uitspraak al voor Vietnam, ze geldt nog sterker voor landen met kleinere bevolkingsaantallen als Laos en Cambodja die nu in de oorlog zijn meegesleept. Enkele honderdduizenden doden zijn hier reeds een aanslag op het voortbestaan van het land.

Dave Dellinger, één van de leiders van de anti-oorlogsbeweging in de VS, gaf een overzicht van de stand van zaken in zijn land. De protestactiviteiten zijn het afgelopen jaar teruggelopen. Een escalatie in Indochina alleen, zoals de inval in Cambodja, bracht maar nauwelijks mensen op de been. Voor grootscheepse acties was de dood van een aantal studenten in Kent State University nodig. Maar ook die acties ebden snel weg. Leest men de pers dan lijkt het of de protestbeweging op zijn retour is. Maar de Amerikaanse en de internationale pers zijn in dit opzicht misleidend, aldus Dellinger. De meeste activiteiten vinden nu plaats op lokaal niveau. De tijd van eenmalige massale demonstraties is voorbij. De lokale activiteiten beloven echter op den duur veel grotere machtsontplooiing. Arbeiders, armen, gekleurde minderheden, vrouwen, zijn het afgelopen jaar sterker gepolitiseerd. De binnenlandse politiek van de regering was daarvan mede de oorzaak. Weliswaar droegen Nixons vredesvoorstellen, troepenterugtrekkingen en de Vietnamisering - het laatste doet een beroep op onze laagste, nl. fascistische instinkten, aldus Dellinger (nl. door de 'kleur van de lijken' te willen doen wisselen, red. VB) - in eerste instantie bij tot de verwarring der geesten. Maar de andere kant van Nixons politiek: harde repressie in het eigen land, bracht de soms uiteendrijvende protesterende groepen weer bijeen. Juist door de onderdrukking van de Black Panthers, de opposanten op de Chicago Conventie van 1968, dienstweigeraars etc. wordt het steeds duidelijker dat Nixon niet alleen tegen de volkeren van Indochina maar ook tegen belangrijke delen van de eigen bevolking oorlog voert. Het protest is nu bij andere lagen van de bevolking terecht gekomen. De woorden van Dellinger werden onderstreept door de aanwezigheid, voor het eerst, van Amerikaanse vakbondsafgevaardigden, Chicano's (Amerikanen van Spaanse of Spaanse-Amerikaanse afkomst). Eén van hen formuleerde de positie van zijn groep als volgt:

'Aangezien we geen opleiding krijgen en geen werk staat alleen de dienst in het leger ons open - met een onevenredig grote sterftelkans in Vietnam, en weigeren we die dan resteert alleen de gevangenis'.

Voor het eerst was ook op de Conferentie een lid van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, Ronald Dellums. Een dramatisch moment: Dellums, gekozen door het Amerikaanse volk, achter de tafel gezeten naast een afgevaardigde van de Vietnamezen. Het leek op een voorafschaduwing van het door Dellinger gelanceerde plan een vredesverdrag tussen de volkeren van de Verenigde Staten en die van Indochina te sluiten. Dellinger knoopte daarbij aan bij een uitspraak van Eisenhower dat er situaties zijn waarin volkeren hun regeringen moeten passeren en tot directe verdragsluiting over moeten gaan. Een uitspraak duidelijk niet voor situaties als deze bedoeld maar nu uiterst bruikbaar lijkend. Het plan werd niet door de Conferentie overgenomen. Niet alleen op dit punt maar vrijwel over de hele linie was de Amerikaanse delegatie aanzienlijk radikaler dan de rest. Dat uitte zich ook in een affaire die de conferentie bijna op springen zette. Binnen de Amerikaanse delegatie bevonden zich namelijk enkele deserteurs en dienstweigeraars die in Zweden hun toevlucht hadden gevonden. Kortgeleden waren echter enkelen hunner uitgewezen na een veroordeling wegens handel in narcotica. Een belangrijke groep in de Amerikaanse delegatie wilde dat de conferentie Zweden voor de uitwijzingen zou veroordelen. Een voorstel dat voor vrijwel alle andere delegaties onaanvaardbaar was. Met moeite

dat hij politiek bedrijft. Het eerste geval heeft zich reeds enkele malen voorgedaan: na het uitzitten van hun straf werden enkele narcoticahandelaren aan de Amerikaanse autoriteiten overgedragen. Nog veertien personen bedreigt dit lot. Voor zover bekend is het tweede geval nog niet voorgekomen, maar juist omdat zij om politieke redenen uitgeweken zijn willen de weigeraars verder kunnen werken aan het politieke verzet tegen de oorlog. De onzekere wettelijke status die zij in Zweden hebben schrikt velen hiervan af. Zoals bekend is de positie van Amerikaanse deserteurs/weigeraars in Zweden veel beter dan in NAVO-landen als Engeland, Duitsland en Nederland. Bij ontdekking levert men hier de betrokkene zonder meer uit. "Terwijl we met monotone regelmaat demonstreren op Grosvenor Square", aldus een briefschrijfster in de New Statesman van 9 oktober j.l., "negeren we dit duidelijke voorbeeld van de medeplichtigheid van Groot-Brittannië aan de oorlog in Vietnam; de moeilijke positie van de G.I.'s die daadwerkelijk en met groot risico verzet bieden tegen de oorlog wordt vrijwel niet opgemerkt en erkend".

TOEKOMSTIGE AKTIEDATA

De volgende data zullen in de komende periode concentratie-data zijn voor activiteiten:

- 6 maart - 1ste verjaardag van de verklaring van het Centrale Comité van het Patriotisch Front van Laos over de oplossing van de Laotiaanse problemen;
- 3 en 4 april - dagen van solidariteit met acties in de VS tegen Amerikaanse agressie in Indochina, ter gelegenheid van de verjaardag van de moord op Martin Luther King;
- 30 april - Internationale dag van solidariteit met het Cambodjaanse volk een jaar na de agressie van de Amerikaanse troepen;
- 1-16 mei - de Amerikaanse beweging zal massale landelijke acties organiseren om de oorlog tegen Indochina te doen beëindigen gedurende deze twee eerste weken van mei, een jaar na Nixons invasie in Cambodja;
- 30 juni - 1971 - Dit is de deadline die door de vertegenwoordigers van de volkeren van Indochina is gesteld voor de volledige en totale terugtrekking van alle Amerikaanse en satelliettroepen. De Stockholm conferentie roept alle organisaties en alle volkeren ter wereld op om zich te mobiliseren tot een massabeweging in een poging om een definitief einde te maken aan de Amerikaanse agressie.

NA DE AANVAL OP HET KRIJGSGEVANGENENKAMP SON TAY

De spelletjes die door het Pentagon gespeeld worden

(I.F. Stone's Bi-Weekly, 14-12-70)

Eén vraagstuk over de Vietnamisatie moet er zijn waarvan Nixon's nachts wakker moet liggen. Misschien is dat één van de beweegredenen voor de raid op het krijgsgevangenen-kamp (in Noord-Vietnam, red. VB). Als de Vietnamisatie werkt dan verdwijnt de vijand langzaam, zoals de Am. militairen zo lang gehoopt hebben. Maar hoe en wanneer krijgt hij dan de krijgsgevangenen terug? Een uitwisseling van krijgsgevangenen volgt meestal na de beëindiging van de vijandelijkheden. Maar de bedoeling van de Vietnamisatie is dat het Saigonbewind zodanig wordt versterkt dat de andere kant met de voorwaarden ervan moet instemmen of de nederlaag moet accepteren in een langzame verdwijnende oorlog. Dit kan jaren duren. Op zijn gunstigst zouden guerilla- en terroristische activiteiten tien jaar of meer kunnen duren zoals in Maleisië het geval is geweest. Hij kan het gevoel gehad hebben dat een drastische afleidingsmanoeuvre nodig was voordat het eigen land zich bewust zou worden van de uitzichtsloze toestand waarin de gevangenen zich bevinden ten gevolge van het Vietnamisatie-programma en van de mogelijkheden geboden door het nieuwe 17 september-voorstel in acht punten van de tegenpartij. In het 10-punten plan van afgelopen jaar werd voorgesteld dat over de vrijlating van de gevangenen pas onderhandeld zou worden na de volledige terugtrekking van de Amerikaanse troepen. In het 8-punten voorstel van dit jaar wordt beloofd dat men met onderhandelingen over de vrijlating van de gevangenen onmiddellijk zal beginnen als de VS eenmaal plechtig heeft beloofd om al zijn strijdkrachten terug te trekken per 30 juni a.s., of, zoals in Parijs privé is gesuggereerd, op een andere niet te verweg liggende datum. Als dit bij de mensen doordringt zou de regeringspropaganda over de krijgsgevangenen

wel eens een omgekeerd effect kunnen hebben. Men heeft ons land doen geloven dat het Nixons bedoeling is om hoe dan ook uit Vietnam weg te gaan. Men zou zich wel eens kunnen gaan afvragen waarom dan niet een datum daarvoor kan worden vastgesteld als de vijand inderdaad als tegenprestatie belooft alle krijgsgevangenen vrij te laten.

NOG EEN GETALLENSPEL

Voor de Commissie voor Buitenlandse betrekkingen van de Senaat zei Laird, dat wij bereid waren om 36.000 gevangenen die in onze handen zijn, uit te wisselen voor de 3000 die, naar hij zei, in Noord-Vietnam gevangen worden gehouden. 'In de hele wereldsgeschiedenis is,' aldus Laird, 'er nooit een dergelijk dramatisch voorstel gedaan.' Bij een normale oorlog tussen gelijkwaardige tegenstanders zou dit inderdaad een dramatisch, ja zelfs onwaarschijnlijk, voorstel zijn op een moment dat een vredesovereenkomst nog niet is bereikt. In het radio-programma Issue and Answer werd Laird na dit voorstel op 11 oktober gevraagd - 'Als zij in één klap 30.000 man terugkrijgen, zal dat dan niet hun mankracht-probleem oplossen?' Laird antwoordde zelvend: 'Het gaat ons om mensen.' Wat hij noch toen, noch voor de commissie voor Buitenlandse Betrekkingen van de Senaat zei, was, dat er nog nooit in de wereldsgeschiedenis - om in zijn terminologie te blijven - zo'n groot verschil bestond tussen de investeringen gedaan in de 36.000 gevangenen in onze handen en de 300 of meer Amerikaanse piloten in handen van Hanoi. Zij zijn zonder enige twijfel 's werelds duurste soldaten. De ge-

middelde trainingskosten van een gevechtspiloot bedroegen op het moment dat wij ophielden met het bombarderen (van Noord-Vietnam, red. VB) 450.000 dollar. Piloten voor hoogontwikkelde vliegtuigen zoals de F-105 die in Vietnam gebruikt worden kosten aanzienlijk meer. De huidige Pentagon-cijfers voor gespecialiseerde training om een F 105 te vliegen bedraagt 471.400 dollar. Hier is de 85.970 dollar voor zijn 'vleugels', d.w.z. voor zijn algemene training nog niet bijgeteld, evenmin als een reeks kleinere posten als 1.200 dollar voor overlevings-training. Deze drie bij elkaar komen op 558.570 dollar. Uitgedrukt in dollars kost de training van 300 Amerikaanse gevechtspiloten vele malen meer dan het trainen van 300.000 guerillastrijders. Ten tijde van de stopzetting van de bombardementen in 1968 schatte men dat het bedrag om de meer dan 450 piloten te trainen die gedood of vermist zijn in de luchtstrijd op om en nabij de 200 miljoen dollar neerkwam. (De totale kosten, daarbij inbegrepen vliegtuigen en munitie, bedroegen rond de 4 miljard dollar). De 399 waarvan Hanoi zegt dat zij gevangenen zijn zouden wel eens een investering van bij de 150 miljoen dollar kunnen vertegenwoordigen. Het werkte niet bevorderend op de hoop op vrijlating dat minister Laird publiekelijk tegen de Senaatscommissie zei dat veel van de gevangen gehouden mannen bereid waren om terug te komen en weer te gaan vechten.

EEN SCHADELIJK OPTREDEN

Laird's optreden was er, evenals de mislukte raid op het verlaten krijgsgevangenen kamp, op berekend dat de levensomstandigheden van de gevangenen er slechter door zouden worden. De VS heeft geprobeerd informatie los te krijgen over vermiste manschappen. Toen Prof. Sidney Peck, een leider van de anti-oorlogsbeweging, onlangs Hanoi bezocht was hem gevraagd met name te informeren naar 17 man. De Noordvietnamezen liepen de lijst door en deelden mee dat één van hen gevangen werd gehouden, dat tien nooit in Noord-Vietnam gevangen waren genomen en dat 6 als dood geboekt stonden. Met deze inlichtingen bracht hij eveneens 571 brieven van gevangenen aan hun families mee terug en de belofte dat alle gevangenen voor 11 (Engelse) maanden aan pakjes en een briefkaart voor Kerstmis mochten krijgen en dat deze via Moskou moesten worden verzonden. Laird maakte op zijn gewone bedriegelijke manier van deze informatie van Peck gebruik om de pers te vertellen dat een 'kernfactor' in de uiteindelijke beslissing om over te gaan tot de mislukte operatie tot redding van de krijgsgevangenen, 'deze maand nieuw ontvangen informatie was dat enkele van onze mannen stierven in de krijgsgevangenenkampen.' Prof. Peck protesteerde in een interview met de Boston Globe (2 december) dat de namen van de zes doden hem alleen waren gegeven met hun militaire serie-nummer en zonder andere informatie. 'De mannen konden dood geweest zijn op het moment van gevangennamen of dodelijk gewond geweest zijn', aldus Prof. Peck. Een ambtenaar in Washington, waarvan de Globe zei, dat hij 'toegang had tot alle regeringsinformatie met betrekking tot het lot van de krijgsgevangenen' bevestigde het feit dat er geen andere informatie of aanwijzing van slechte behandeling geweest waren. Prof. Peck zei dat de inlichtingen die hij had meegebracht 'met opzet door de regering werden misbruikt om daarmee het militaire avontuur in Noord-Vietnam te rechtvaardigen'. Prof. Peck ging naar Hanoi voor het comité voor Verbinding met gevangenen Amerikaanse Militairen in Noord-Vietnam. Mevr. Cora Weiss, die dit comité organiseerde na haar terugkomst uit Noord-Vietnam afgelopen december zei van Laird's optreden: 'Wat zo schokkend is, is dat tot op het moment van deze stunt de informatie waarom de Amerikanen bedelden uit Hanoi begon te komen. Nu is deze informatie gebruikt en misbruikt om er een oorlogsdaad mee te rechtvaardigen'. Van begin af aan is de regering vijandig geweest t.o.v. de activiteiten van het comité van Mevr. Weiss. De verbetering in de verbinding en het ontstaan van contacten per post is in strijd met de haatkampagne van de regering (Albert Speer zet op pag. 250 van zijn pas gepubliceerde memoires 'Binnen het Derde Rijk' een voetnoot waarin hij onthult dat toen het Russische leger gevangenen, die tijdens de slag om Stalingrad gevangen genomen waren, toestond om briefkaarten naar huis te sturen, Hitler het bevel gaf de kaarten te vernietigen omdat

dit de 'Russenhaat', opgewekt door zijn propaganda-apparaat, 'zou hebben kunnen verminderen'). Men heeft de families van de vermisten foto's gestuurd waarop z.g. het martelen van gevangenen zou voorkomen. Hanoi's beste antwoord is meer post van en naar de Amerikaanse krijgsgevangenen toe te staan. Laird uitte tijdens zijn getuigenis voor de Senaatscommissie voor Buitenlandse Zaken, slechts één specifieke beschuldiging van slechte behandeling, hoewel hij zei met alle negen losgelaten krijgsgevangenen gesproken te hebben. 'Ik sprak met twee van de laatste drie zojuist hier in het Bethesda ziekenhuis' zei hij, 'en ik weet wat voor medische behandeling ze kregen en die was niet toereikend'. Ontoereikende medische behandeling ligt wel heel ver af van martelingen en is nauwelijks verbazingwekkend in een onderontwikkeld land dat wij zoveel mogelijk geprobeerd hebben naar het Stenen Tijdperk terug te bombarderen. De medische behandeling moge naar onze maatstaven niet toereikend zijn geweest maar het schijnt in het geval van tenminste één van de drie vrijgelaten gevangenen veel beter geweest te zijn dan hij verwacht had. Geen senator ondervroeg Laird over luitenant Robert F. Frishman, een van de drie gevangenen die het laatste zijn vrijgelaten. Zijn elleboog was zwaar verbrijzeld toen hij werd neergeschoten tijdens een bombardementsraid boven Noord-Vietnam. Hij zei bevreesd te zijn geweest dat zijn gevangennemers hem zouden amputeren maar zijn arm werd gered door Noordvietnamese chirurgen. Hij en zijn twee medegevangenen zeiden tijdens hun eerste ontmoeting met de pers hier (New York Times, 8-8-'69) dat zij goed behandeld waren en dat hun eten hoewel niet lekker, voedzaam was geweest.

SLECHTS TWEE 'ZEGGEN HANOI DE WAARHEID'

Slechts twee van de negen teruggekeerde gevangenen hebben zich bereid verklaard mee te doen in de 'Vertel Hanoi-de waarheid' lezingen-kampagne. Lt. Frishman is van toon veranderd en ging lezingen houden over de onmenselijkheid van zijn bewakers. Min. S. Yee, een Boston Globe-verslaggever meldde (27-10) na een gesprek met de anderen, dat zij, die hij had geïnterviewd het niet met Frishman eens waren maar dat zij dat niet openlijk konden zeggen omdat ze nog in dienst waren. De enige die hij citeerde was Majoor Norris Overly, wiens B-57 in 1967 benoorden de Gedemilitariseerde Zone (tussen Noord en Zuid-Vietnam, red. VB) werd neergeschoten. 'Ik werd mishandeld, bedreigd, bespuwd en geslagen' aldus majoor Overly tegen Yee, 'maar ik kon me voorstellen waarom deze mensen me zouden willen doden. Mijn bewakers hebben mijn leven drie keer gered. Het was zeer eigenaardig: het ene moment stond iemand klaar om mij te vermoorden. Op het volgende moment kon een andere Vietnamees met zo'n mededogen tegenover me optreden dat het me in de war bracht'. Over zijn tijd in gevangenschap zei majoor Overly: 'we werden goed behandeld. Ik werd niet geïndoktrineerd, alleen een paar boeken over Vietnamese geschiedenis kreeg ik te lezen. We kregen meer dan genoeg te eten en zo nodig medische zorg'. Maar majoor Overly heeft zich nu ook aangesloten bij het 'Vertel Hanoi-de waarheid'-circus en Newsweek (30-11) meldt dat zijn 'herinneringen over zijn gevangenschap nu 'koude rillingen veroorzaken'. Newsweek schijnt van mening te zijn dat zijn herinneringen ietwat onderkoeld zijn. Het blad citeert een iemand die onlangs een bezoek aan Hanoi heeft gebracht en die zegt dat hij de 'Amerikaanse interpretatie' van de behandeling van gevangenen door Hanoi 'wat twijfelachtig' vindt. 'Want hoewel men zeker het feit moet aanvaarden dat de krijgsgevangenen onder een zekere psychologische druk staan, gelooft deze informant' aldus Newsweek 'dat de rantsoenen en de verzorging - hoe slecht deze ook mogen lijken gemeten naar Amerikaanse maatstaven - waarschijnlijk dezelfde zijn die de Noordvietnamese troepen krijgen'. De behandeling van gevangenen onzerzijds kan nauwelijks een goed voorbeeld heten. Toen senator Fulbright de omstandigheden in de 'tjigerkooien' in de Con Son-gevangenis in Zuid-Vietnam ter sprake bracht legde Laird hem snel het zwijgen op door te antwoorden: 'Senaator, ik wil niet dat dat verhaal verward wordt met krijgsgevan-

genen'. Niet langer geleden dan 24 juli jl. maakte het Internationale Rode Kruis een rapport bekend waarin de beschuldiging vervat was dat 24 Noordvietnamese soldaten gevangen zaten in dit beruchte kamp, dat zeven van hen mishandeld waren in strijd met de bepalingen van de Geneefse Conventie. In het rapport werd gezegd dat zij 'de hele dag in hun cel moesten blijven, dat zij 13 uur per dag in ketens waren geslagen en dat zij niet genoeg vers voedsel of drinkwater kregen' (Facts on File, p. 568E1, 1970). Een exemplaar van dit rapport werd naar de Amerikaanse regering gezonden. Volgens de Geneefse Conventie (over krijsgesvangenen, van 1949, red. VB) blijft de mogendheid die een gevangene gevangen neemt verantwoordelijk voor zijn behandeling ook al wordt hij overhandigd, zoals wij met al onze gevangenen doen, aan de Zuidvietnamezen.

De ratificatie van de Geneefse Conventie in de vijftiger jaren door Noord-Vietnam werd gedaan onder het voorbehoud, net zoals de andere landen van het Sovjetblok dat deden, dat de Conventie niet van toepassing zou zijn op oorlogsmisdadigers. Ons in het wilde weg bombarderen van Noord- en Zuid-Vietnam - met napalm en 'anti-personnel' bommen - heeft jarenlang internationale overeenkomsten die gemaakt waren om de burgerbevolking te beschermen, geschonden. Ons eigen leger handboek, 'The Law of Land Warfare', zegt dat oorlogvoerende zich moeten onthouden 'van het gebruik van enige vorm en mate van geweld die niet werkelijk noodzakelijk is voor militaire doeleinden en dat zij vijandelijkheden uitvoeren met inachtneming van de principes van menselijkheid en ridderlijkheid'. Na al hetgeen wij in Vietnam gedaan hebben komt dit over als een wrede satire. De waarheid is dat de Amerikaanse strijdkrachten even onverschillig waren t.o.v. het internationale recht bij het behandelen van krijsgesvangenen als bij het behandelen van de burgerbevolking in het algemeen.

'De enige goede gook (slang-uitdrukking voor Vietnamees, red. VB) is een dode gook' is de vuistregel geweest.

MISHANDELING NORMAAL

De schokkende getuigenverklaringen hier in Washington tijdens de drie dagen van de hearings door de National Inquiry Into U.S. War Crimes heeft alleen maar weer eens onthuld wat al jaren algemeen bekend was. Ik sprak met drie getuigen die gevangenen ondervroegen in het kader van hun werk voor de militaire inlichtingendienst in Zuid-Vietnam en zij vertelden allemaal dezelfde afschuwelijke geschiedenissen van martelen en moord. 'De enige keer dat ik ooit over de Conventie van Genève hoorde', zo vertelde één van hen me, 'was toen ik de kaart kreeg die aan

alle soldaten gegeven werd voor het geval dat zij gevangen zouden worden genomen. Op die kaart stond dat ik me aan de Conventie van Genève had gehouden en dat ik in overeenstemming daarmee behandeld moest worden'. Deze conventie verbiedt het martelen van gevangenen om meer uit hen los te krijgen dan zijn rang en zijn eenheid en dit geldt zowel voor guerrilla's als voor gewone strijdkrachten.

Alle drie zeiden dat martelen normaal was bij de ondervragingen van soldaten en verdachten.

De zaak van de krijsgesvangenen (piloten in Noord-Vietnam, red. VB) wordt gebruikt om de publieke opinie voor te bereiden op een verheving van de oorlog.

Onze militaire leiders hebben weinig van 15 jaar Indo-China geleerd. 'Enkele oudere officieren', zo meldde William Beecher uit het Pentagon in de New York Times van 26 november, waarin hij schilderde hoe de raid op het krijsgesvangenenkamp was voorbereid, 'spraken met elkaar over de mogelijkheid van een amfibielanding door een mariniers-divisie in Noord-Vietnam bedoeld om de leiders in Hanoi zo de stuipen op het lijf te jagen dat zij snel vrede zouden zoeken en alle gevangenen vrij zouden laten'. 'Enkele oudere officieren' moeten hun hersens maar eens laten nakijken. Het idee dat één mariniers-divisie in het Noorden in een klap zou kunnen klaar spelen wat het Franse leger niet in acht jaar kon klaar spelen kan alleen maar opkomen bij een 'Helden van Hogan'-mentaliteit. 'Maar deze en andere officieren', zo vervolgt Beecher zijn verslag, 'er van overtuigd dat het Witte Huis een dergelijke uitbreiding van de oorlog nooit zou toestaan, betoogden dat de zaak gedaan kon worden door kleine uitgelezen teams die verrassing zouden gebruiken om de bewakers te overmeesteren en de gevangenen per helikopter weg te voeren'.

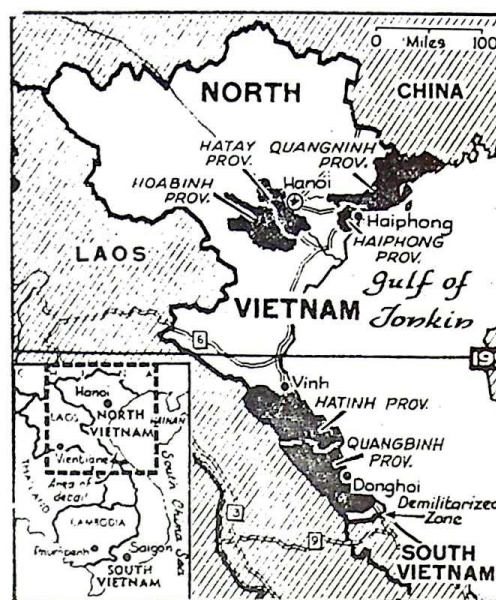
Het gebruik van het meervoud geeft aan dat de raid, zoals elke goede TV-script, deel moest uitmaken van een serie van dit soort ondernemingen. Dit tweede voorstel werd Laird voorgesteld 'laat in het voorjaar of vroeg in de zomer' van dit jaar. We weten nog steeds niet wat voor toekomstige noodmaatregelen genomen werden samen met dit plan. Wat zou er gebeurd zijn wanneer de raiders zelf gevangen genomen waren, of belegerd in het krijsgesvangenenkamp en om hulp hadden gevraagd om te voorkomen dat zij en de gevangenen vernietigd zouden worden? Waren er plannen om bij onvoorziene omstandigheden de redders te redden? Nixon en Laird hebben beiden duidelijk te verstaan gegeven dat zij opnieuw een poging kunnen wagen. Volgende keer zouden wij wel eens in een grotere invasie in Noord-Vietnam betrokken kunnen raken, sentimenteel aangevuurd door een oproep om onze jongens voor kerstmis terug te brengen - dat wil zeggen een kerstmis ergens in de jaren 80....

De bombardementen - terug naar 1967?

Peggy Duff (Vietnam International, dec 70)

parallel. We leverden verdere bewijzen en zij moesten erkennen dat er Amerikaanse luchtmachtactiviteit was geweest ten noorden van de 19e parallel om 'Amerikaanse piloten gevangen gehouden in een kamp 20 mijlen van Hanoi te redden' maar toen de operatie faalde verlieten Amerikaanse vliegtuigen deze plaats zonder bombardementen of beschietingen. Tenslotte, niet langer in staat om hun draaijerige ontkenningen vol te houden door de bewijzen die wij geleverd hadden, moesten zij toegeven dat er luchtaanvallen geweest waren, zelfs afschieten van raketten, in de omgeving van Hanoi.'

De VS rechtvaardigde de aanvallen eerst met de noodzaak haar verkenningsvliegtuigen te beschermen. Een propaganda-voorbereiding van de hernieuwde bombardementen was van te voren duidelijk zichtbaar. Maar deze rechtvaardiging werd uitgebreid na de raids tot de bescherming van de overgebleven strijdkrachten in Vietnam (President Nixon tijdens zijn

Bij de novemberbombardementen getroffen gebieden in Noord-Vietnam (uit de Guardian, NY, 5-12-70)

persconferentie, 10 december 1970) en ter beveiliging van de Amerikaanse bombardementspiloten opererende boven Laos en Cambodja en met de afwezigheid van vooruitgang tijdens de besprekingen in Parijs. In een analyse van de United States Information Services (USIS) werd (2 december '70) gezegd: 'Toen de VS in november 1968 de stopzetting van de bombardementen op Noord-Vietnam aankondigde maakte het duidelijk, en dat zowel publiekelijk als in privé-besprekingen met de Noordvietnamezen, dat de stopzetting onlosmakelijk was verbonden met de vredesbesprekingen. De Amerikaanse eisen omvatten de vertegenwoordiging van de Zuidvietnamese regering bij de onderhandelingen, Noordvietnamese eerbiediging van de gedemilitariseerde zone, het staken van de communistische aanvallen in het wilde weg met raketten en mortieren op de stedelijke centra in het Zuiden. De VS maakte het ook overduidelijk dat het door zou gaan met de voortzetting van ongewapende verkenningsvluchten boven Noord-Vietnam. Noord-Vietnam heeft talrijke schendingen van al deze overeenkomsten gepleegd in de twee jaar sinds de Amerikaanse bomstop, hetgeen leidde tot Amerikaanse protesten en, in sommige gevallen, tot represaillemaatregelen.

De ernstigste schending van de overeenkomst ('understanding') echter is, aldus Amerikaanse officials, de weigering van de communisten om in Parijs serieus met de Zuidvietnamese delegatie te onderhandelen. Zonder echter een specifieke vergeldingsmaatregel te nemen op dit punt is de VS doorgaan te trachten dergelijke besprekingen op gang te brengen door er bij de Noordvietnamezen - zowel publiekelijk, in privé-besprekingen en via derde partijen - sterk de nadruk te leggen op de bereidheid van de bondgenoten om onderhandelingen zonder voorwaarden vooraf te beginnen.'

De VS houdt dus vol dat op het moment van de bomstop er een overeenkomst ('understanding') was dat ongewapende verkenningsvluchten boven Noord-Vietnam zouden blijven doorgaan, dat aanvallen op Zuidvietnamese steden en 'infiltratie' via de gedemilitariseerde zone naar Zuid-Vietnam zouden ophouden. De Noordvietnamezen ontkenning het bestaan van een dergelijke 'overeenkomst'. Xuan Thuy op 3 december jl.: 'Om deze oorlogsdaden echter te rechtvaardigen en om een voorwendsel te hebben om het grondgebied van de Democratische Republiek Vietnam aan te vallen wanneer zij maar wil heeft de regering-Nixon de meest krankzinnige argumenten naar voren gebracht. Niet alleen heeft zij het sprookje over 'de overeenkomst' verzonnen die de VS in staat zou stellen naar eigen goeddunken verkenningsvluchten boven Noord-Vietnam uit te voeren, maar zij vond ook een zg. 'overeenkomst' uit dat een einde

gemaakt zou moeten worden aan de beschieting van de Zuidvietnamese steden door de Volksbevrijdingslegers van Zuid-Vietnam, en over de 'stopzetting van infiltratie' naar Zuid-Vietnam door de gedemilitariseerde zone. Als vertegenwoordiger van de regering van de Democratische Republiek Vietnam tijdens de toenmalige tweezijdige besprekingen tussen de DRV en de VS, geloof ik dat het nodig is om er nogmaals de nadruk op te leggen dat de stopzetting van de bombardementen en van alle andere oorlogshandelingen tegen de DRV volledig en onvoorwaardelijk was en dat er geen enkele 'overeenkomst' was.'

Aanvaarding van deze drie 'overeenkomsten' is duidelijk ongelofwaardig in het licht van al datgene wat er in die tijd gezegd werd en het is significant dat behalve op het punt van de verkenningsvliegtuigen, de VS niet eerder het punt van de infiltratie op de aanvallen op Zuidvietnamese steden aan de orde heeft gesteld hetgeen zeker gebeurd zou zijn wanneer dergelijke overeenkomsten werkelijk hadden bestaan. Een mogelijke sleutel kan gevonden worden in de verklaring dat 'de Sovjetunie ervan op de hoogte was gesteld dat de VS er van uitging dat verkenningsvluchten door zouden gaan', hetgeen wel wat anders is dan de aanvaarding ervan door de DRV.

Senator Mansfield verklaarde in de Senaat op 4 november: 'Er wordt heel wat gepraat over een overeenkomst tussen Noord-Vietnam en deze regering met betrekking tot het gebruik van verkenningsvliegtuigen de afgelopen twee jaar. Om U de waarheid te zeggen ik weet niets van een dergelijke overeenkomst.'

Hieronder volgt de tekst van een woordenwisseling tussen minister van defensie Laird en senator Church:

Church: Wat verwacht U dat de bombardementen zullen bereiken?

Laird: De bombardementen zullen, denk ik, een einde maken aan de schending van deze overeenkomsten

Church: Zijn de bombardementen er in het verleden ooit in geslaagd de vijand onze eisen te doen aanvaarden of tot concessies te dwingen?

Laird: Ja, dat is het geval.

Church: O ja?

Laird: De laatste beschermende reactie-vlucht (protective reaction-flight) die boven Noord-Vietnam plaatsvond, was afgelopen mei. Na de beschieting gaf de andere kant aanduiding dat ze de overeenkomsten zou naleven en dat deden zij tot de maand november toen zij een ongewapend vliegtuig neerschoten...

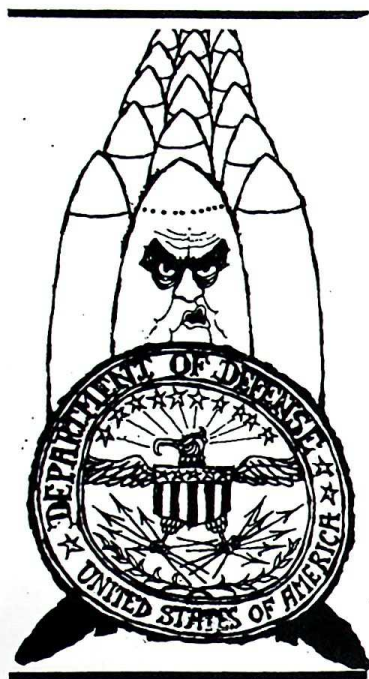
Church: Was dit de enige aanval op een verkenningsvliegtuig dat plaats vond of waren er meerdere aanvallen op verkenningsvliegtuigen?

Laird: Er waren meerdere aanvallen op onze vliegtuigen, senator Church, maar dit was het eerste vliegtuig dat werd neergeschoten.

(Uit I.F. Stone's Bi-Weekly, 14 december 1970)

Een ander moeilijk punt voor de VS werd aangevoerd door Senator Fulbright toen hij Laird vroeg hoe de Noordvietnamezen het onderscheid konden maken tussen ongewapende verkenningsvliegtuigen en een gewapend verkenningsvliegtuig. Er kwam geen antwoord. (Daar komt bij dat de verkenningsvliegtuigen altijd beschermd worden door 3 of 4 bommenwerpers die onmiddellijk in actie kunnen komen, red. VB). De novemberraids betekenen echter veel meer dan de kwestie van verkenning. Niet alleen heeft de Amerikaanse regering zijn keuzemogelijkheden groter gemaakt zodat ook de bescherming van de overgebleven troepen in Zuid-Vietnam en haar bommenwerpers in Indochina er onder vallen, het heeft een geheel nieuw offensief tegen de DRV ingezet, waaronder het laten vallen van ontbladeringsmiddelen (die nog nooit eerder tegen het noorden gebruikt waren) en het beginnen met commando-raids. Dit maakt de nieuwe escalatie veel ernstiger dan de hervatting van de bombardementen alleen. Op een ogenblik dat men Nixon veronderstelt dat hij een einde maakt aan de oorlog hebben offensieve aanvallen tegen de DRV een nieuw hoogtepunt bereikt.

Het massale gebruik van ontbladeringsmiddelen en chemische wapens in Zuid-Vietnam kan alleen maar geduid worden op dezelfde manier - als een bedreiging van de voedselvoorziening in een gebied waar honger altijd dreigend op de loer ligt (in de jaren 1944 en 1945 stierven meer dan 1 miljoen mensen van de honger).

De commando-raids zijn even ernstig want zowel Nixon als Laird hebben duidelijk gemaakt dat verdere raids verwacht kunnen worden. Agence France Presse (afgedrukt in Le Monde van 17 december) meldde dat de Amerikanen hun acties tegen het noorden vergroten. *'Afgelopen week, maakte een communicatie melding van dat eenheden van de 7e vloot de territoriale wateren van het noorden waren binnengedrongen om de monding van de Day-rivier, 100 kilometer ten zuiden van Hanoi, te blokkeren. Een verkenningsvliegtuig werd neergeschoten op 6 december en een commando-eenheid van vijf man werd vernietigd in Nghe An'* (een Noordvietnamese provincie, ongeveer in het midden van het land. Red. VB).

Op dit moment is het nuttig nog eens naar het Son Tay-incident te kijken. Aanvankelijk werd dit gezien als een fiere poging om een aantal gevangenen te redden (Van de 461 die boven Noord-Vietnam verloren zijn gegaan, zijn de namen van

339 overhandigd aan het verbindingscomité met Amerikaanse militairen gevangen in Noord-Vietnam onder leiding van Cora Weiss, en nu aan senator Fulbright en Kennedy, 9 zijn vrijgelaten, 20 zijn gestorven). Men zei 'dat de missie gefaald had ten gevolge van slecht inlichtingendienst-werk. De regering hield echter hardnekkig vol dat er geen sprake was van falen. *'Deze missie werd uitgevoerd door een groep mannen die hun taak voor de volle 100 o/o perfect uitvoerden'*, zei Laird tegen Senator Fulbright en het comité voor Buitenlandse betrekkingen van de Senaat op 24 november.

Maar sindsdien is een nog sinisterder versie de ronde gaan doen - dat het Pentagon best wist, dat er geen gevangenen in Son Tay waren. De consequentie hiervan zou zijn dat de VS het punt van de krijgsgevangenen (in hoge mate in de propagandasfeer getrokken en zeer geëmotioniseerd in de VS) heeft gebruikt om de hervatting van de bombardementen te dekken en om te beginnen met een programma van commando-raids op Noord-Vietnam. Ze geloofden dat dit zulke raids aanvaardbaar voor de Amerikaanse bevolking, zou maken en dat dat het de tegenstanders van de oorlog moeilijk zou maken hen te critiseren.

Toen ik afgelopen januari in Hanoi was, zei de hoofdredacteur van Nhan Dan me dat de Noordvietnamezen verwachtten dat de Amerikaanse politiek zich zou verscherpen na de verkiezingen in november, als Nixon niet al te slecht gevaren was bij die verkiezingen. Een mogelijkheid, zei hij, was een einde maken aan de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Vietnam. Ze waren er toen van overtuigd dat Nixon niet van plan was zich uit Zuid-Vietnam terug te trekken en zagen 'Vietnamisatie' als een strategie om een militaire overwinning te behalen terwijl tegelijkertijd de tegenstanders van de oorlog in de VS en elders zouden worden gekalmeerd door de grondtroepen terug te trekken. Zij voorspelden nog een lange oorlog en een oorlog, hoofdzakelijk, met de VS. Ze hadden gelijk, hoewel Nixon zich heeft gehouden aan zijn huidige terugtrekkingsprogramma. Hij deed het niet erg goed tijdens de verkiezingen, hoewel hij er in slaagde de oorlog in Indochina buiten de verkiezingen te houden. Als hij voor een tweede keer gekozen wil worden in 1972 moet hij de illusie in leven houden dat hij bezig is een einde te maken aan de oorlog. Tegelijkertijd is hij emotioneel en politiek gebonden aan een doel dat onveranderd is sinds John Kennedy tegen de Gaulle zei dat het in Indochina was dat de VS stand moest houden (zie de Gaulle's recente memoires). Hij moet het gebrek aan Amerikaanse grondtroepen goed maken. Hij moet de Vietnamisatiepolitiek en de Thieu-Ky-Khiem-regering die nu minder populair is in Zuid-Vietnam dan ooit, oppeppen. De enige middelen die hij daarvoor kan gebruiken zijn de luchtmacht en de vloot, waarvan hij nooit heeft gezegd dat hij ze terug zal trekken. Escalatie moet daarom op deze voorwaarden plaatsvinden - luchtaanvallen, bommen, raketten, ontbladeringsmiddelen, commando-raids en aanvallen uit zee.

CHRONOLOGIE

AUGUSTUS 1970

1. De Amerikaanse arts M. Nelson onthult dat gevangenen vaak uren lang in het door Amerikanen geleide ondervragingscentrum van de gevangenis in de provincie Quang Ngai worden gemarteld. In een T. V.-boodschap herhaalt president Thieu zijn weigering in Saigon een coalitie-regering te vormen.
2. De generaals Duong Van Minh en Iran Van Don hebben, na geheim overleg met de advocaat Iran Ngoc Lieng, leider van de progressieven, Thieu verzocht zijn regering uit te breiden met personen uit de oppositie.
3. David Bruce, de nieuwe leider van de Amerikaanse onderhandelingsdelegatie, in Parijs aangenomen. Prins Soephanoevong van de Pathet Lao overhandigt een brief aan prins Soevanna Phoema om onderhan-

Van 1 augustus 1970 t/m 12 september 1970

- delingen over Laos op gang te brengen, op voorwaarde dat Amerikanen de bombardementen op de door de Pathet Lao beheerste gebieden stop zetten.
4. Drie kranten in Saigon in beslag genomen omdat zij schreven over de noodzaak van een wapenstilstand en vertrek Amerikaanse troepen.
5. Premier Khiem in Zuid-Korea, dat belooft dat de 50.000 Zuidkoreaanse troepen tot aan het eind van de oorlog in Zuid-Vietnam zullen blijven. Volgens een rapport van het Internat. Monetair Fonds stegen in Zuid-Vietnam tussen april '69 en april '70 de prijzen met 41%: het hoogste cijfer in de wereld.
7. De Amerikaanse senator Mansfield valt Nixon aan over de toenemende rol van de Amerikaanse luchtmacht in Cambodja; het aantal gevechtsvluchten is sinds juli verdubbeld.

10. Het Cambodjaans bevrijdingsfront maakt bekend dat de helft van Cambodja - waaronder 5 provincies in het Noorden en Noord-Oosten - zijn bevrijd.
11. De Pathet Lao accepteert Khang Khay als plaats voor onderhandelingen met vertegenwoordigers van Vientiane.
12. De Amerikanen zetten alle in het gebied van de Stille Oceaan gelegerde B-52 bommenwerpers in voor massale bombardementen op Noorderlijk deel van Zuid-Vietnam. Twee dagen daarvoor hadden reeds 100 B-52's uit Guam, Okinawa en Thailand 3000 ton bommen op dit gebied geworpen.
13. De Pathet Lao protesteert tegen de aanwezigheid van - door Amerikanen vervoerde - Zuidvietnamese troepen in Laos.
14. De Unie van Studenten in Saigon protesteert tegen het voortduren van het gevangenhouden van mensen in tiggerkooien. Vrouwen in de gevangenis Thu Duc protesteren tegen slechte omstandigheden.
15. Australië kondigt aan enkele honderden infanteristen uit Zuid-Vietnam te zullen terugtrekken in november. (Er zijn er 8.500). Ook Nieuw-Zeeland zal vóór eind 1971 een deel van haar troepen terugtrekken. De Australische regering zegt Cambodja steun toe: radiotechnici en uitrusting.
16. Washington geeft toe dat Amerikaanse troepen gemachtigd zijn "defensieve" operaties in Laos uit te voeren.
17. Washington maakt bekend dat bombardementsvluchten tegen Cambodja overal plaats kunnen vinden waar zich communisten bevinden. De VS tekenen een verdrag met Saigon betreffende de levering van 150.000 ton rijst (ter waarde van 25,2 miljoen dollar) in het kader van het "voedsel voor vrede"-programma.
18. De VS besluiten Lon Nol een aanvullende militaire hulp te verlenen van 40 miljoen dollar. Bewakers openen het vuur op in opstand gekomen vrouwelijke gevangenen van de Zuidvietnamese gevangenis Thu Duc.
19. Prins Sihanouk deelt in een interview in LE MONDE mede dat 2/3e deel van Cambodja is bevrijd. De Noordvietnamees Mai Van Bo weigert te Parijs een petitie in ontvangst te nemen betreffende Amerikaanse krijgsgevangenen. Hij herhaalt dat Noord-Vietnam de gevangenen humanair behandelt en dat zij de Conventie van Genève van 1949 heeft getekend, maar dat deze conventie niet van toepassing is op Amerikaanse piloten die zonder oorlogsverklaring

- Noord-Vietnam hebben gebombardeerd en daarom als oorlogsmisdadigers moeten worden beschouwd.
27. De Amerikaanse vice-president Spiro Agnew bezoekt tijdens zijn reis door Azië ook Saigon.
28. Spiro Agnew arriveert na een kort bezoek aan Phnom Penh in Bangkok. De pers is afwezig uit protest tegen een nieuw wetsontwerp betreffende perscensuur. Thailand vraagt grotere militaire en economische hulp van VS en wil geleidelijk Thaise troepen terugtrekken uit Zuid-Vietnam.
29. Verkiezingen in Zuid-Vietnam voor 30 van de 60 Senaatszetels: grote winst voor anti-gouvernementale Boeddhisten. Heftige studentendemonstraties in Saigon (117 arrestaties) tegen militaire dienstplicht en hulp aan Cambodja. Grote aanval op steden en militaire bases in geheel Zuid-Vietnam, zelfs op sterk beveiligde Amerikaanse basis Cam-Ranh, door Noordvietnamese en Bevrijdingsfront troepen.
30. De Amerikaanse Senaat weigert met 62 tegen 22 stemmen een voorstel tot verbod van gebruik van herbiciden door het leger in Vietnam. Senator Nelson verklaart dat in bijna 8 jaar tijd ruim 40 miljoen kilo chemicaliën over Vietnam zijn uitgestrooid wat betekent 2,5 kilo voor elke man, vrouw en kind in dat land.

SEPTEMBER 1970

3. Na afwezigheid van 9 maanden is de leider van de Noordvietnamese delegatie Xuan Thuy weer aanwezig op de zitting in Parijs.
5. De Amerikaanse luchtmacht voerde de afgelopen week 2000 raids uit tegen Cambodja en Laos. Volgens de BANGKOK POST heeft de Thailandse luchtmacht deelgenomen aan luchtoperaties tegen Cambodja.
9. Thais-Amerikaanse communiqué: vóór juni 1971 zullen 9.800 Amerikaanse soldaten Thailand verlaten en zegt VS toe de levering van grond-lucht raketten van het type Hawk aan Thailand. Thailand wil geen troepen naar Cambodja zenden, maar wel technische en materiële hulp. De Thaise luchtmacht zal deelnemen aan operaties boven Cambodja. 4000 Thaise studenten dringen het Parlement binnen te Bangkok uit protest tegen corruptie. De VRR v. ZVN protesteert tegen aanwezigheid Thaise troepen in Laos.
12. De Amerikaanse zaakgelastigde in Phnom Penh wordt vervangen door een ambassadeur: Emeroy Coblentz Swank.

WEIGERING COLLECTE IN HET GOOI

Het volgende persbericht werd verspreid door de Gooise werkgroep Vietnam (secr. Margriethof 33, Naarden):
Zoals bekend mag worden verondersteld bestaat, sinds kort in het Gooi de werkgroep Vietnam. Deze groep voert actie t.b.v. het Medisch Comité Nederland-Vietnam, dat gedurende de afgelopen twee jaar medikamenten ter waarde van meer dan f 600.000 naar Noord-Vietnam en het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam heeft verscheept. Het Medisch Comité Nederland-Vietnam wordt gesteund door meer dan 230 artsen, psychiaters en specialisten.
De Gooise werkgroep stelde zich voor een geldinzamelingsactie te voeren. De opbrengst daarvan zou gebruikt worden voor de aankoop van medikamenten en chirurgische apparatuur. De geldinzameling, die door meer dan 25 artsen, leraren en geestelijken uit het Gooi wordt aanbevolen, zou in de gemeenten Bussum, Huizen en Naarden gehouden worden. Daartoe is het college van B en W van de drie gemeenten gevraagd een vergunning tot het houden van een collecte te verlenen. Het is gebruikelijk dat de gemeentebesturen zich op dit terrein laten leiden door het advies van de Stichting Archiefbureau voor Nederlandse Gemeenten. B en W is echter niet verplicht dit advies op te volgen daar het niet bindend is.
De aanvraag voor de collecte is evenwel door de gemeentebest-

sturen afgewezen.

Het 'centraal archief', en daarmee de colleges van B en W, zijn namelijk van mening dat het Rode Kruis, als zijnde een neutrale organisatie, de meest geëigende instelling is voor de hulpverlening aan Vietnam. Bovendien zou het Rode Kruis al voldoende doen op dit gebied en zou het Medisch Comité Nederland-Vietnam een deeltaak wensen te verrichten.
Hoewel de Gooise werkgroep Vietnam het nut en de belangrijkheid van het Rode Kruis niet in twijfel trekt is zij echter van mening dat het 'centraal archief' een verkeerde voorstelling van zaken geeft. Het Rode Kruis heeft geen kans gezien meer dan gemiddeld f 60.000 per jaar aan Vietnam te schenken. Het Medisch Comité Nederland-Vietnam daarentegen heeft gedurende de twee jaar van haar bestaan voor meer dan zes ton aan medikamenten naar Noord-Vietnam en het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam gestuurd. Het is overduidelijk dat het Medisch Comité Nederland-Vietnam geen 'deeltaak' verricht, maar verreweg de belangrijkste organisatie in Nederland is die medisch hulp aan Vietnam verleent. Bovendien is de Gooise werkgroep van mening dat er volgens de 'collectiewet' geen termen aanwezig zijn om een aanvraag tot het houden van een dergelijke geldinzameling af te wijzen.
De werkgroep heeft dan ook het voornemen beroep aan te tekenen. Bovendien zullen er vragen in de raad gesteld worden.

NEDERLAND EN VIETNAM

Pax Christi Weerselo stelt vragen aan Bull General Electric en Texas Instruments

Weerselo - De Pax Christi Weerselo - heeft inzake de oorlog in Vietnam brieven gezonden naar de directies van Bull General Electric Co te Hengelo en Texas Instruments Inc, Holland N.V. te Almelo.

Beide bedrijven behoren tot de vijftig grootste oorlogskontractanten in Amerika, aldus gegevens van het Amerikaanse ministerie van Defensie.

De Pax Christi Weerselo stelt aan de directies van de Nederlandse dochterondernemingen van deze Amerikaanse bedrijven de volgende vragen:

1) Kunt U ons aantonen dat U op geen enkele wijze financieel gebaat bent, hetzij direkt of indirect, bij de oorlog in Vietnam? Kunt U Uw antwoord toelichten en illustreren?

2) Kunt U nauwkeurig aangeven hoe de leiding en de werknemers van Uw bedrijf de relatie met een Amerikaanse oorlogskontractant rechtvaardigen?

3) Leven er bij de leden van Uw bedrijf gedachten over de mogelijke invloed die Uw bedrijf op de voortgang van de oorlog in Vietnam zou kunnen hebben? Hoe zou U dit meer gestalte kunnen geven met het oog op een snellere beëindiging van de oorlog in Vietnam?

Namens Pax Christi Weerselo zijn deze brieven ondertekend door de heer W. van Olfen. (Twentse Courant 27-11-70)

Philipsapparatuur voor Amerikaanse gevechtsvliegtuigen

Door Philips ontwikkelde apparatuur wordt gebruikt in Amerikaanse vliegtuigen die Vietnam bombarderen. Dat blijkt uit een artikel opgenomen in het Radio Bulletin van de hand van J.L.J. van der Werff, directeur van de Haarlemse HTS voor Radiotechniek en Electronika. De heer Van der Werff bracht met een groep studenten een bezoek aan de Sovjet-Unie. Hij schrijft:

'Een item dat mijn vrienden in Eindhoven zal interesseren: de naam die in professionele kringen zowel in Moskou als in Leningrad op het ogenblik vol ontzag wordt genoemd, is de naam Philips. Weet U waarom? En uit het antwoord zult U tevens wel willen afleiden hoe rond onze aarde eigenlijk wel is. Philips heeft blijkbaar apparatuur ontwikkeld voor toepassing in Amerikaanse bommenwerpers en helikopters, die naar Vietnam worden gestuurd. Een aantal daarvan is boven Hanoi neergedaald en ter evaluatie naar Moskou gezonden. En nu zitten daar, zowel in Moskou als in Leningrad, de beste koppen waarover Rusland beschikt koortsachtig gebogen . . . en hun angstig ontzag gaat uit naar het feit dat deze Philipsapparatuur slechts 3 kg weegt, terwijl zij zelf niet in staat zijn soortgelijke apparatuur beneden de 15 kg te bouwen'.

Tot zover het artikel in het Radio Bulletin. De heer Van der Werff, telefonisch door ons om nadere inlichtingen verzocht, kon geen exacte mededelingen doen over de aard van de door

hem genoemde apparatuur. Hij meende dat het om richtingzoekapparatuur ging. Evenmin was hem exact bekend, zo zei hij ons, of de genoemde apparatuur alleen door Philips was ontwikkeld (en b.v. in een licentie-overeenkomst door een Amerikaanse firma was gefabriceerd) of door Philips zelf was gefabriceerd. (De Groene Amsterdammer, 2-1-71)

Ranglijst Amerikaanse topoorlogskontractanten 1970

Het Pentagon heeft onlangs een lijst vrijgegeven van de 25 grootste oorlogskontractanten voor het belastingjaar 1970. (eindigend 30 juni 1970), Tussen haakjes hebben we de rangorde op de lijst tijdens het (belastingjaar 1969 toegevoegd.)

Rangorde	naam oorlogskontractant	miljoen dollar
1. (1)	Lockheed Aircraft Corp	\$ 1.847
2. (3)	General Dynamics	\$ 1.183
3. (2)	General Electric Co	\$ 1.000
4. (6)	American Telephone & Tel.	\$ 933
5. (4)	McDonnell Douglas	\$ 882
6. (5)	United Aircraft	\$ 873
7. (8)	North American Rockwell	\$ 707
8. (17)	Grumman Corp.	\$ 660
9. (21)	Litton Industries	\$ 543
10. (14)	Hughes Aircraft Co	\$ 496
11. (7)	Ling-Temco-Vought, Inc.	\$ 479
12. (9)	Boeing Co	\$ 474
13. (16)	Textron	\$ 430
14. (15)	Westinghouse Electric	\$ 417
15. (12)	Sperry Rand	\$ 398
16. (18)	Honeywell	\$ 397
17. (10)	General Motors	\$ 385
18. (11)	Raytheon	\$ 379
19. (19)	Ford Motor Corp	\$ 345
20. (13)	AVCO Corp	\$ 269
21. (-)	American Motors	\$ 266
22. (23)	RCA Corp	\$ 262
23. (26)	General Tire & Rubber	\$ 261
24. (27)	IBM	\$ 256
25. (28)	Raymond Morrison Knudsen	\$ 256

(Guardian, (NY), 2-1-71)

Nederland-Vietnam-nummer

Het Nederland-Vietnam-nummer van het VB is bijna uitverkocht. Wie het nog hebben wil haaste zich. Bestellingen:

- het liefst door overmaking van het gevraagde aantal nummers (50 ct. per nummer plus portokosten want de prijs van dit nummer is onverantwoord laag gesteld) naar giro 1281198 t.n.v. Vietnam Bulletin, Weesperstraat 51, Asd.;
- of door schriftelijke bestellingen op bovenstaand adres;
- voor haastgevallen (maar liefst niet indien niet nodig) bij Jan Boonstra: 02522 - 10464.

Ook in talrijke andere steden werden inzamelingsacties gehouden die bij elkaar vele duizenden guldens oprachten. Het geld zal worden overhandigd aan de Bevrijdingsfrontdelegatie in Parijs.

VIETNAMDAG IN HET GOOI

Op zaterdag 30 januari houdt de Gooise werkgroep Vietnam die actie voort t.b.v. het Medisch Comité Nederland-Vietnam, een Vietnam-dag, waar U alle informatie over de medische aspecten van het Vietnamese konflikt kunt krijgen. Er is een fototentoonstelling te bezichtigen en er zullen documentaire films vertoond worden.

's Middags om 3 uur houdt een arts, bestuurslid van het Medisch Comité Nederland-Vietnam, een lezing welke hij met dia's zal toelichten.

De informatie-dag wordt gehouden in een zaal van de Wilhelminakerk te Bussum. Open van 11 uur tot 17 uur.

COMITE HULP BEVRIJDINGSFRONT

In de week van 9 - 16 januari is door het Comité Hulp Bevrijdingsfront (secr. B . Meester, Koos Vorrinkweg 6, telefoon 020-196002) een Week van Solidariteit met het Vietnamese volk gehouden. Dit comité is gevormd door de CPN en een aantal samenwerkende groepen. Men werkt op de politieke basis:

Terugtrekking alle Amerikaanse troepen uit Vietnam en heel Indochina; Solidair met het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam; Verbreking van alle betrekkingen van de Nederlandse regering met het Ky-bewind in Saigon. Op zaterdag 16 januari werd een collecte gehouden in Amsterdam. Een groep Nederlanders riep op deze collecte, die f 20.000,- opracht, te steunen. Tot de ondertekenaars van de oproep behoren o.a. Han Lammers, Wietske Miedema, Ton Regtien, P. Rutgers van der Loeff, Theun de Vries, L.P.J. Braat, Lily van den Bergh en vele anderen.